

Beste lezer,

Met deze brief wil ik mijn dank uiten aan stichting de Einder.

Ik ben blij dat er mensen zijn die de mens serieus nemen en een luisterend oor bieden, zonder te oordelen en te veroordelen.

Na mijn ongelukken, met een bromfiets en een jaar later met een auto, is mijn leven drastisch veranderd. In de loop van de tijd heb ik veel geprobeerd op diverse gebieden om mijn leven op de rit te krijgen, waarbij mijn doel om zelfredzaam te zijn hoog in het vaandel staat.

De arts van het revalidatiecentrum had al gemeld dat ik door het leven zal gaan met restklachten.

In de afgelopen 12 jaar heb ik verschillende trajecten doorlopen met wisselend succes. Echter de laatste 5 jaar zijn de fysieke klachten toegenomen en lijkt mijn lijf het ouderdomsproces te versnellen.

Verminderen van het zicht, beperkt zijn in lopen door pijn en aan enkels, benen, voeten en de grote teen. Lopen geeft benauwdheid. Hielspoor, druk op borst, sensaties en pulsaties in het lichaam. Ik moet er maar mee leren leven.

Toen ik in 2022 besepte dat ik aan het vergeten was ben ik naar de huisarts gegaan.

We hebben enkele testen gedaan en een bloedonderzoek. Alles was ok. Alleen ik voelde me niet ok. Ik was angstig geworden en erg onzeker, daarnaast kreeg ik in de loop der tijd nog meer fysieke klachten erbij.

Ik was het ook zat om steeds aan te moeten horen dat men op medische gebied niets voor me kan doen en verwijzen me terug naar de huisarts. Ondertussen voel ik me als een oude vrouw. Ik heb erg weinig energie, alles kost me veel meer tijd om te doen en daarna moet ik rusten ook dit duurt langer en blijft er weinig op een dag over om te doen. Ik ben in een vicieuze cirkel.

Nu ik zoveel vergeet en het niet meer kan verbloemen voor mijn omgeving, ik de regie van het leven van kwaliteit in hand wil houden en ook een humane dood wil, ben ik verder gaan zoeken.

Ik heb me aangemeld bij het expertise centrum euthanasie.

Het aanmeldingsproces verliep niet soepel. Tijdens het gesprek bleek dat mijn dossier complex en vooral niet compleet was. De arts zei dat er nog behandelopties mogelijk zijn. Daarom kom ik niet in aanmerking voor euthanasie.

Daar zat ik dan met mijn handen in het haar. Ik wil namelijk voorkomen dat ik de mensen niet meer zal (her) kennen.

Toen ben ik gaan denken over zelfdoding op een humane manier.

Heb eerder een poging gedaan, dat was niet gelukt. Dus de volgende keer iets anders op een humane manier proberen, alleen wat is er mogelijk?

Het expertisecentrum euthanasie weet van mijn doodswens af en laat me gewoon stikken. Ze hadden me ook kunnen doorverwijzen naar een vorm van levensbeëindigingskliniek of een andere stichting.

Op dat moment wist ik niet van hun bestaan af.

Gaat u verder met leven, blijf je ziek, zwak voelen je bent verplicht om een behandeling of meerdere te ondergaan, en als dat allemaal niet lukt kom dan maar terug.

Het moet niet zo zijn dat er een lijstje wordt afgevinkt.

De medische trajecten moeten zorgvuldig doorlopen worden.

Dat snap ik alleen voelt het niet zo.

Hoe kun je iemand zo nog meer pijnigen?

Na zoeken heb ik iets gevonden. Zo ben ik in aanraking gekomen met de Einder. Ik voelde dat ik gehoord werd. En mijn gevoel werd serieus genomen. Ik ben hen erg dankbaar en vooral dankbaar dat er zoiets bestaat.

Ik zou graag willen dat er nog meer mensen geholpen zullen worden, die een doodswens hebben en vooral door deze mensen serieus te nemen en dat er aandacht wordt gegeven aan een humane, snelle en pijnvrije dood.

Zoals er wettelijk vastgelegd is over de keuze van het leven vind ik dat er ook een keuze moet zijn over de dood.

Ik had veel liever euthanasie gekregen.

Ik neem het de politiek kwalijk dat er mensen, net als ik met een duidelijke en serieuze doodswens in de kou wordt gelaten.

Ik hoop dat de politiek snel hierover een positief besluit neemt voor mensen die waardig willen sterven dat mogelijk te maken.